

6.1

Søren Kierkegaard:

FORFØRERENS DAGBOG (1843)

Teksten er et uddrag fra Søren Kierkegaards Forførerens dagbog, som optræder i første del 'Enten' af Enten-Eller. I teksten møder vi Johannes, en selvoptaget men dog begavet og kultiveret ung mand. I dagbogsstykkerne her beskriver han optakten til sit natlige stævnemøde med den unge og dydige Cordelia, som det endelig – og efter lang tids ihærdig kurtisering – er lykkedes at forføre.

1 Min Cordelia!

Nu kalder jeg Dig i Sandhed min, intet udvortes Tegn erindrer mig om min Besiddelse. – Snart kalder jeg Dig i Sandhed min. Og naar jeg da holder Dig fast omsluttet i mine Arme, naar Du indfletter mig i Dit Favnetag, da behøve vi ingen Ring til at minde os om, at vi tilhøre hinanden, thi er ikke denne Omfavnelse en Ring, der er Mere end en Betegnelse. Og jo fastere denne Ring slutter sig om os, jo uadskilleligere den knytter os sammen, desto større Frihed, thi Din Frihed bestaaer i at være min, som min i at være Din.

Din Johannes.

10

Min Cordelia!

Snart, snart er Du min. Naar da Solen lukker sit speidende Øie, naar Historien er forbi og Mytherne begynde, da kaster jeg ikke blot min Kappe om mig, men jeg kaster Natten som en Kappe over mig, og iler til Dig og lytter for at finde Dig, ikke

15 efter Fodtrin, men efter Hjertebanken.

Din Johannes.

I disse Dage, hvor jeg ikke personlig, naar jeg vil, kan være tilstede hos hende, har den Tanke foruroliget mig, om det noget Øieblik skulde falde hende ind at tænke

20 paa Fremtiden. Hidtil er det aldrig faldet hende ind, dertil har jeg for godt vidst, æsthetisk at bedøve hende. Der kan ikke tænkes noget mere uerotisk end denne Passiar om Fremtiden, som da væsentlig har sin Grund i, at man Intet har at udfylde den nærværende Tid med. Naar jeg blot er tilstede, da frygter jeg heller ikke for Sligt, jeg skal vel bringe hende til at glemme baade Tid og Evighed.

25

d. 24. Sept.

Natten er stille – Klokken er tre Kvarteer til Tolv – Jægeren ved Porten blæser sin Velsignelse ud over Landet, det gjenlyder fra Blegdammen – han træder indenfor Porten – han blæser atter, det gjenlyder endnu fjernere fra. – Alt sover i Fred, kun

30 ikke Elskoven. Saa reiser Eder da, Elskovens hemmelige Magter, samler Eder i dette Bryst! Natten er taus – en eensom Fugl afbryder denne Taushed med sit Skrig og sit Vingeslag, idet den stryger langs den duggede Mark ned ad Glaciens Skraaning; ogsaa den iler vel til et Stævnemøde – *accipio omen!* – Hvor er hele Naturen saa ominøs! jeg tager Varsel af Fuglenes Flugt, af deres Skrig, af Fiskenes overgivne Slag

35 mod Vandets Overflade, af deres Forsvinden under Dybet, af et fjernt Hundeglam, af en Vogns fjerne Raslen, af Fodtrin, der gjenlyde langt borte fra. Ikke seer jeg Spøgelser i denne Nattetime, ikke seer jeg det, som har været, men det, som skal

- komme, i Søens Barm, i Duggens Kys, i Taagen, som udbreder sig over Jorden og skjuler dens frugtbare Omfavnelse. Alt er Billede, jeg selv er en Mythe om mig selv, thi er det ikke ligesom en Mythe, at jeg iler til dette Møde? Hvo jeg er, gjør Intet til Sagen; alt Endeligt og Timeligt er glemt, kun det Evige bliver tilbage, Elskovens Magt, dens Længsel, dens Salighed. – Hvor er min Sjæl saa stemt som en spændt Bue, hvor ligge Tankerne tilrede som Pile i mit Kogger, ikke giftige og dog ret istand til at blande sig med Blodet. Hvor er min Sjæl kraftig, sund, glad, nærværende som en Gud. – Af Naturen var hun skøn. Jeg takker Dig, vidunderlige Natur! Som en Moder har Du vaaget over hende. Hav Tak for Din Omhu! Uforvansket var hun. Jeg takker Eder, I Mennesker, hvem hun skyldte det. Hendes Udvikling det var mit Værk – snart nyder jeg min Løn. – Hvor Meget har jeg ikke samlet i dette ene Øieblik, som nu forestaaer. Død og Helvede, hvis jeg gik Glip deraf! –
- Endnu seer jeg ikke min Vogn. – Jeg hører et Pidskesmæld, det er min Kudsk. – Kjør til paa Liv og Død, om saa Hestene styrtede, kun ikke eet Secund før vi ere paa Stedet.

d. 25. Sept.

- Hvorfor kan en saadan Nat ikke vare længere? Kunde Alektryon forglemme sig, hvorfor kan da Solen ikke være medlidende nok dertil? Dog nu er det forbi, og jeg ønsker aldrig mere at see hende. Naar en Pige har bortgivet Alt, da er hun svag, da har hun tabt Alt; thi Uskyld er hos Manden et negativt Moment, hos Qvinden er det hendes Væsens Gehalt. Nu er al Modstand umulig, og kun så længe den er til, er det skjønt at elske, naar den er ophørt, er det Svaghed og Vane. Jeg ønsker ikke at mindes om mit Forhold til hende; hun har tabt Duften, og de Tider ere forbi, da en Pige af Smerte over sin troløse Elsker forvandles til en Heliotrop. Afskeed vil jeg ikke tage med hende; Intet er mig modbydeligere end Qvindegraad og Qvindebønner, der forandre Alt og dog egentlig ikke have Noget at betyde. Jeg har elsket hende; men fra nu af kan hun ikke mere beskjæftige min Sjæl. Hvis jeg var en Gud, da vilde jeg gjøre for hende, hvad Neptun gjorde for en Nymphe, forvandle hende til en Mand.
- Det var dog virkelig værd at vide, om man ikke skulde være istand til saaledes at digte sig ud af en Pige, at man kunde gjøre hende saa stolt, at hun bildte sig ind, at det var hende, der var kjed af Forholdet. Det kunde blive et ret interessant Efterspil, der i og for sig kunde have psykologisk Interesse og ved Siden deraf berige En med mange erotiske lagttagelser.